

Ландвїйт скинувся

Денис Лукіянович

І в. Бурблеві на спомин

Перед корчмою стояли завалівці та й балакали.

— Хто ж би був гадав, що ландвїйт та й сам скинеться.

— Сам не сам. Може, наказали? Де ви бачили, щоби від меду та й відставав хто!

— Та й мід нудкий.

— Але не для Романишиних.

— А ще й муха тне.

— Не знаєте, то не кажіть. Був люстратор з повіту та й величав ландвїйта на всю губу.

— Се небагато коштує, не більше як 25 срібних.

— Що коштує, то коштує, але вже ж його не всилував люстратор скидатися, коли гроші від него взяв.

— Знак тому, що ні, але якась причина мусила бути. Вибір дорого коштував, нема ще року, а тут диви — та й скинувся.

— Не знаю, що вам до того. Послухайте, що я вам скажу. Я не люблю кожного, хто з буком.ходить. Староста — поляк і судія — пОляк; адвокат і геометер — жиди; жандарм і посесор— жиди; вїйт, хоч русин,—то хрунь, а радні, хоч русини,— то підсвинки. Один другому палицю передають, а все на кого — на хлопа. Чи лях б'є, чи жид б'є, чи хрунь б'є — все одно,' бо все болить. А хто кому палицю передав, а що ж мені до того? Мене все бV